

ШТА ЗАИСТА СТОЈИ ИЗА ГЛОБАЛНОГ СПОРАЗУМА О СИГУРНОЈ И РЕДОВНОЈ МИГРАЦИЈИ

Демонија новца против народâ

У званичном документу УН, потписаном 19. децембра 2018, сада се отворено говори о томе да иза инвазије трећесветских муслиманских маса на Европу стоји глобалистичка плутократија и њен помахнитали капитал. За тамну глобалистичку куполу то је наводно питање „глобалног управљања”, „интервенције на тржишту радне снаге”, „увећања биолошке масе потрошача”, „демографске оптимизације”. Њу не интересују народи, културе, отаџбине. Презире идентитете, самобитност, личности, националне интересе, право на одбрану свога. Све државе мора да буду натеране на прихватање таквог „споразума”, али не и Израел, не и САД. Извесно је да бела Европа још један такав удар не би преживела. Шта сад?

Пише: Кери Болтон

Глобални споразум о сигурној и уредној миграцији (*Global Compact for Migration*) потписало је 19. децембра 2018. године 164 чланице Генералне скупштине Уједињених нација. Двадесет девет земаља чланица УН није потписало споразум, међу којима су

САД, Мађарска, Аустрија, Италија, Пољска, Словачка, Чиле, Израел и Аустралија.

Апологети споразума наглашавају да он не нарушава национални суверенитет, да ће миграцију учинити уређенијом и хуманијом, те елиминисати кријумчарење људи. На пример, лорд Батес, британски државни министар у Одељењу за међународни развој, наводи: „ *Global Compact for Migration* штити право сваке државе да одређује своју имиграциону политику, укључујући и области као што су азил, гранична контрола и повратак илегалних миграната.” ¹

Министар спољних послова Новог Зеланда и потпредседник владе Винстон Петерс, шеф популистичке Нове странке која је део коалиционе лабуристичке владе, иако је раније заснивао своју политику углавном на строжој контроли миграције, појављује се сада у улози апологете лабуристичке владе. Као представник Новог Зеланда потписао је овај споразум и жестоко усвојио линију лорда Батеса, Ангеле Меркел и других. Попут Меркелове и других европских лидера, који су окривили „десницу” за ширење лажних информација, Петерс тврди да је група „Алт десно” на Новом Зеланду била одговорна за ширење дезинформација о Споразуму. Али, „Алт десно” на Новом Зеланду је само блог са вероватно мање од 200 пратилаца. Уистину, отпор споразуму био је локални одговор његове властите партије. Да је и Петерс у опозицији, сигурно би био међу најгласнијим противницима Споразума.

САД, са Трампом који је морао да задовољи своје популистичке присталице, одбациле су споразум, отворено наводећи пре годину дана: „Наше одлуке о имиграционим политикама увек морају да доносе само Американци и нико други.” ² Новозеландска влада је тврдила да је „ *Global Compact for Migration* необавезујући”, што су апологети споразума искористили како би одбацили опозициону критику.

³

СТВАРНА ПРИРОДА АКТА УН

Међутим, када се посматра из перспективе функционисања Организације УН и спровођења њених докумената, потпуно је нереална тврдња политичара да нема разлога за врло раширена подозрења. Иако се декларација о миграцији описује као необавезујућа за државе потписнице, и наводно не поткопава националне законе, јасно је да је мноштво декларација УН већ постало „међународно право”. И управо то стварање нових поставки „међународног права” је оно на шта се критичари највише жале у вези са декларацијом о миграцији. Због тога се споразум о миграцијама правда уз орвеловски „двоструки изговор”. На пример, акти о људским правима и расним односима, који се примењују широм света, примери су „међународног права” на које алудира споразум о миграцијама, а засновани су на Декларацији УН о људским правима из 1948. Ти акти су драконски и пристрасни. Нови Зеланд, као и остале земље чланице УН, потписник је многих „савеза” и „споразума” УН. Као такав, обавезан је да редовно извештава САД о томе како се ти „споразуми” спроводе. У те „универзалне периодичне прегледе” они укључују Међународни пакт о грађанским и политичким правима, Међународну конвенцију о елиминацији свих облика расне дискриминације, Конвенцију о статусу избеглица, Декларацију УН о правима аутохтоних народа, и друго.

Шта је „универзални периодични преглед” УН?

На пример, што се тиче концепције УН о „људским правима”, објашњава влада Новог Зеланда:

„Према овом механизму, стање људских права у свим државама чланицама УН ревидира се сваких пет година. Четрдесет две државе чланице УН се сваке године преиспита у Женеви, на три сесије од којих се свака бави с четрнаест држава чланица. Ове три сесије се обично одржавају у јануару/фебруару, априлу/мају и октобру/новембру.”

[4](#)

Министарство спољних послова и трговине Новог Зеланда објашњава и санкције УН против држава које се не придржавају „међународног права”. [5](#) Када санкције не функционишу, почиње бомбардовање. Пошто је Споразум о миграцији одраз и исход „међународног права” УН, бесмислено је тврдити да то неће утицати на државни суверенитет и на право држава да одреде своју миграциону политику.

И у преамбули Споразума о миграцији јасно је наведено да се он заснива на „клаузулама” УН које су постале „међународно право”, те да ће против држава прекршилаца бити примењене санкције УН. ⁶ Споразум о миграцијама наглашава да ће бити праћено како се усклађују државе потписнице. Овоме су посвећене одељци под називом „Follow-up” и „Имплементација”. Међународна организација за миграције одређена као надзорна агенција УН у овоме.

У образложењу за поштравање драконских мера против држава за које се буде сматрало да крше „међународно право”, посебно „људска права” онаква каква су дефинисана од стране УН, један академски рад истиче (иако УН тврде да се не мешају у унутрашње послове држава чланица):

„Хуманитарна интервенција се заснива на доктрини да су слободе држава ограничене у поступању према својим држављанима. То треба разликовати од акција за заштиту држављана те државе у иностранству. Када су Холанђанин Хуго Гроцијус и други стручњаци за међународно право у XVII веку дефинисали ову доктрину, она је дозвољавала једној или више држава да користе силу како би спречиле другу државу да злоставља своје држављане брутално и масовно, толико да то злостављање потреса савест међународне заједнице. Такво уплитање у унутрашње послове државе оправдавано је тврдњом да, ако се одређена пракса у држави настави упркос протестима и приговорима суседних држава, онда хуманитарни разлози надилазе забрану интервенције и чине легитимном одлуку да се умеша.”

⁷

Орвеловски је варљиво када САД констатују да не интервенишу у унутрашњим пословима неке државе, било економским санкцијама или оружаном силом. Како то често бива, пропагандне оптужбе да су почињени злочини само су увод у инвазију на циљану државу која нечим „повређује” „међународну заједницу”. Стари је пример британске инвазије на афричке републике, са стварним циљем да приграбе њихово злато и минерално богатство, а изведено под изговором да морају заштитити своје досељенике од „бурског угњетавања”. Тада се то називало империјализам, а сада се зове глобализација. Тешко да постоји подесније оправдање за пропаганду против неке државе од тврдње да она угњетава мигранте или етничке мањине. Позивајући на повећање овлашћења за интервенцију УН, Сук Бек, аутор цитираног рада, закључује: „Истина, хуманитарне интервенције јесу у прошлости биле злоупотребљаване од стране јаких држава у циљу остваривања других политичких, економских или војних циљева.”

⁸

Али с одобравањем наводи пример како је Југославија била циљана и гурнута у пропаст у име „људских права”:

„Према Резолуцији 757, Савет безбедности наметнуо је широк спектар економских санкција Савезној Републици Југославији (Србија и Црна Гора) у мају 1992. Ове санкције се односе и на заштиту људских права, јер је Савет објавио своју забринутост због ,наставка протеривања несрпских цивила’ и указао је на ,хитну потребу за хуманитарном помоћи’ и на ,разне жалбе у вези са тим’, у складу са претходном Резолуцијом.”

[9](#)

Србија је посебно драстичан пример како су „људска права” искоришћена као изговор за распарчавање државе у циљу приватизације и глобализације њене економије, с посебним освртом на рударски регион Косова, где је приватизација привреде постала званична ратни циљ. Мировни споразум из Рамбујеа, који је наметан Србији, каже: „Економија Косова ће функционисати у складу са принципима слободног тржишта.”

[10](#)

Пре тога, косовски Албанци су годинама били познати по свом антисрпском и антиправославном тероризму.

„Међународној заједници” није требало дуго да терористе и нарко-гангстере преименује у „борце за слободу”, који бране „потлачене косовске Албанце”.

[11](#)

Израелски
дневник

Haaretz

је 2011. известио о томе како је међународни капитал 2006, заједно са УН, прославио „закључење највећег приватизационог споразума потписаног од завршетка рата са Србијом, укључујући рударски комплекс ,Трепча’, затворен НАТО бомбама током рата”.

[12](#)

То је стварност иза кулиса ратова које је „међународна заједница” водила у име „људских права”.

GLOBAL MIGRATION COMPACT U

Дакле, шта је стање „компактне миграције”? Основне претпоставке су:

- (1) људи треба да имају право да се крећу по свету без обзира на баријере,
- (2) ово је природни део процеса економске глобализације,
- (3) међународни капитал има значајну улогу у овом процесу,
- (4) споразум о миграцији је део „међународног права” и „глобалног управљања”.

Када је Генерална скупштина УН усвојила резолуцију о глобалној миграцији 2017. године, потврђујући Њујоршку декларацију о избеглицама и мигрантима из 2016, изричито је изјавила да то укључује „глобално управљање”, односи се на „активне обавезе” и формализује својеврсну полицијску улогу Међународног комитета УН за миграције. [13](#)

Као и уопште декларације УН, миграциони Споразум користи орвелијански дволични говор. Према томе, док апологети алудирају да је Споразум „не-правно обавезујући”, у њему се истовремено потврђује „суверенитет држава и њихове обавезе по међународном праву”. [14](#) У вези са „имплементацијом”, у Споразуму се наводи: „Поновно потврђујемо нашу посвећеност међународном праву и наглашавамо да ће се Глобални споразум примењивати на начин који је у складу с нашим правима и обвезама према међународном праву.” [15](#)

„Суверенитет држава” је бесмислен када се суочи са „међународним правом”. УН се иза овакве дволичности крије од свог оснивања.

Прва „визија и водећи принцип” Споразума је:

„Овај Глобални споразум изражава нашу колективну посвећеност побољшању сарадње у области међународне миграције. Миграција је била део људског искуства кроз историју. Ми

препознајемо да је то извор просперитета, иновација и одрживог развоја у нашем глобализованом свету, и да се ови позитивни утицаји могу оптимизовати побољшањем управљања миграцијама.”

[16](#)

„... Спознали смо да је миграција одлика нашег глобализованог света. Повезује друштва унутар и између свих регија, што нас све чини земљама и порекла, и транзита, и одредишта.(...)” [17](#)

Ово је суштина питања. Прави циљ, затрпан уобичајеним моралисањем.

Економска глобализација је прави подстрекач за отворене границе и примарно средство уништавања препрека међународном капиталу, не само економски, већ и социјално, културно и етнички. Ово објашњава зашто су међународни олигарси изродили овај Споразум, под маском онога што се сада зове „социјална инвестиција”. Документ УН односи се на интегритет држава, али истовремено, двосмислено речено, односи се и на државе које су флуидне, без чврстог наслеђа или судбине, „чинећи нас све земљама и порекла, и транзита, и одредишта”. То значи глобализовано и масификовано човечанство без корена, које се може преместити широм света како захтевају маркетиншке потребе; савршени сценарио за оно што је Грег Паскал Закари хвалио као „глобално ја”. [18](#)

Док се „национални суверенитет” потврђује, [19](#) на орвеловски начин концепт се поништава следећим одломком: „Држава, јавне и приватне институције и ентитети, као и особе, сами су одговорни за законе и акте који су јавно проглашени, једнако примењени и самостално пресуђени, и који су у складу с међународним правом.”

[20](#)

Ови репресивни закони усвојени су у многим државама, засновани на „правно необавезујућим” споразумима УН, где критике имиграционе политике могу резултирати затварањем дисидента. Потврђено:

„Глобални споразум се заснива на међународном праву, на поштовању људских права и подржава принципе нерегресије и недискриминације. Имплементацијом Глобалног договора осигуравамо ефикасно поштовање, заштиту и испуњавање људских права свих миграната, без обзира на њихов миграциони статус, у свим фазама миграционог циклуса. Такође потврђујемо посвећеност елиминисању свих облика дискриминације, укључујући расизам, ксенофобију и нетолеранцију према мигрантима и њиховим породицама.” [21](#)

Свако неслагање се назива „расизмом и ксенофобијом”, а законске забране су дуго биле усвојене кроз одредбе о расној равноправности и људским правима, док се медији у свим западним државама могу ослонити спискове оних који се противе противљењу. Циљ је да се искористи све што пропагира остваривање глобалних миграционих планова. Спора зум

такође алудира на сарадњу између широког спектра „интересних група”, укључујући синдикате, медије, академске заједнице, цивилно друштво, бизнис у ономе што се назива „целокупни друштвени приступ”.

[22](#)

Чини се очигледним да је циљ овога мобилизација против „популизма”.

Политичари продају Споразум о миграцији тврдећи да му је циљ смањење броја „избеглица”, тако што ће осигурати да их њихове државе не терају да траже уточиште у другим државама. Ово се користи за имплементацију друге иницијативе УН, *Агенде за одрживи развој до 2030. године*

. Цео циљ 2 – „смањење негативних покретача и структурних фактора који присиљавају људе да напусте своју земљу поријекла” – осмишљен је тако да друштвено и економски реструктурира државе. То значи „приватне и стране директне инвестиције”; нема сумње да је циљ омогућити грамзивом капиталу да преузме државна средства и комуналне услуге, под маскама „људских права”, „инклузивне економије”, „родне равноправности”...

Према томе, Споразум о миграцијама се може сматрати додатним фактором глобалне агенде, правдане стварањем стандардизоване глобалне економије. Тамо где традиционална култура омета, на пример, потпуну интеграцију жена у радну снагу, због снажног наслеђа породице и деце, феминизам и либерализација абортуса промовишу се у име „једнаких права” и „репродуктивног здравља” (синоним за абортус). Државе које се томе одупиру бивају оклеветане, стављене под санкције, на крају и нападнуте као „регресивне”, „угњетавајуће”, „претња светском миру”. Тако је учињено против Гадафија, што је у великој мери створило миграциону кризу, или против Сирије, што је опет резултирало избегличком кризом. То је дидактичка тактика стварања проблема, а затим наметања решења за тобоже дугорочни напредак.

ХРАНА ЗА ТРЖИШТЕ РАДА

Споразум се односи на коришћење миграција како би се олакшале „потребе тржишта рада”, „споразуми о мобилности радне снаге”, „режими слободног кретања”, „либерализација визног режима”, убрзање обраде виза и дозвола, ²³ али и рјешавање „демографских реалности”. То значи да се демографски пад европских држава решава кроз миграције, кроз „консултације са приватним сектором и другим заинтересованим странама”, чиме се мења карактер тих држава у складу са захтевима глобалног капитала.

Један од циљева споразума је интеграција миграната у заједнице домаћине, док им се истовремено осигурава задржавање властитог идентитета. Отуда и даље постоји проблем да ли друштво треба да буде мултикултурно. Када су пре неколико година политичари, као што су Ангела Меркел и Дејвид Камерон, схватили да мултикултурализам не функционише и да се одвија гетоизација, почели су објашњавати стари амерички идеал *melting pota*. УН се суочавају са проблемом орвеловске двосмислености. Крајњи циљ остаје „инклузивна економија”, како је називају олигархијски истраживачки центри, где ће закони друштвене производње изједначити сваку различитост између домаћина и миграната, посебно након неколико генерација. И све то у нади да ће се стандардизована популација појавити на темељу поставке о производњи и потрошњи, где је становништво нејасни „*homo economicus*”.

Стога

је „интеграција тржишта рада”

²⁴

кључни циљ, прави циљ.

ОБАВЕЗНА ИНДОКТРИНАЦИЈА

Следећи циљ споразума је преобликовање ставова народа домаћина:

„Обавезујемо се да ћемо уклонити све облике дискриминације, осудити и супротставити се изразима, делима и манифестацијама расизма, расне дискриминације, насиља, ксенофобије и сродне нетрпељивости према свим мигрантима, у складу са међународним правом и принципима људских права...” [25](#)

Ово је понављање начела из досадашњих докумената УН, која су већ дуго уграђена у законе о људским правима и расним односима у многим државама. Исти пасус закључује: „Ми се такође обавезујемо да ћемо штитити слободу изражавања у складу са међународним правом, признајући да отворена и слободна дебата доприноси свеобухватном разумевању свих аспеката миграције.”

[26](#)

Непоправљиво; поново орвелијански дволични говор. Свака критика отворених граница и залагање домаћина за одбрану назива се „расизам” и „ксенофобија”, позива се на „међународне стандарде људских права”. Према тој поставци, у САД никада није постојала слобода за оне који се не слажу. Постоје казне затвора и санкције за вербални деликт. У трећем ставу овог одељка јасно се каже да мора постојати медијска индоктринација, како би се осигурало стандардизовано извештавање у прилог глобализацији миграција:

„Промовисање независног, објективног и квалитетног извештавања у медијима, укључујући и информативне платформе на интернету, укључујући и сензибилизовање и едукацију медијских професионалаца о питањима и терминологији у вези са миграцијама. Улагање у етичке стандарде извештавања и оглашавања, те спречавање доделе јавних средстава или материјалне подршке медијима који промовишу нетолеранцију, ксенофобију, расизам и друге облике дискриминације према мигрантима, уз пуно поштовање слободе медија.” [27](#)

Како може постојати „независно, објективно и квалитетно извештавање у медијима”, и „пуно поштовање слободе медија”, када је циљ наметање „стандардизованог извештавања” и елиминисање свега што се не уклапа у задато, уз етикетирање да је то „расистичко” или „ксенофобно”?

Опет, јасно је. Иако су медији у западном свету ионако дуго „стандардизовани”, ипак су у пројектованом програму индоктринације и „кампање за подизање свести усмерених на заједнице порекла, транзита и дестинације, како би се информисала јавност о позитивним доприносима безбедне, уредне и редовне миграције, засновано на доказима и чињеницама, и да се оконча расизам, ксенофобија и стигматизација против свих миграната”. [28](#)

Такође, позива се на уплитање у унутрашње политичке процесе, како би се сузбио сваки знак политичког отпора:

Укључити мигранте, политичке, религиозне и вође заједнице, као и едукаторе и пружаоце услуга да открију и спрече случајеве нетолеранције, расизма, ксенофобије и других облика дискриминације миграната и дијаспоре, те да подрже активности у локалним заједницама које промовишу међусобно поштовање, укључујући и изборне кампање. [29](#)

Ово, опет, личи не апел за мобилизацију против политичких дисидената. Већ смо видели како Национална задужбина за демократију, Соросева мрежа, и многи други, оснивају организације „цивилног друштва”, обучавају их и финансирају, подстичући их на такозване „обојене револуције”. „Black Lives Matter” користи се као храна за супротстављање „популистичкој реакцији”

[30](#)

Видели смо у Шарлотсвилу 2017. шта се дешава када законито окупљени грађани покушају да одбране своје наслеђе, а суочени су не само са уличном мафијом, већ и са полицијом, судовима и медијима. Опет, не може бити речи ни о томе да се права и културе домаћина поштују.

ОНТОЛОГИЈА ИСПОД МАСКЕ

Глобални споразум УН о миграцији је иницијатива глобалног капитала. Циљ је слободан проток рада, као део слободног протока ресурса и капитала, у корист међународне олигархије. Као што је обично случај, то се ради иза хуманитарне фасаде. Споразум о миграцијама често помиње улогу приватног бизниса. У спровођењу Споразума, наводи се:

„Одлучили смо да успоставимо механизам за изградњу капацитета у Уједињеним нацијама, надограђујући постојеће иницијативе које подржавају напоре држава чланица да имплементирају Глобални споразум. То омогућава државама чланицама, Уједињеним нацијама и другим релевантним актерима, укључујући приватни сектор и филантропске фондације, да добровољно дају техничке, финансијске и људске ресурсе како би ојачали капацитете и подстакли сарадњу са више партнера.”

[31](#)

Филантропске фондације су дуго успостављани инструмент помоћу којег глобалистичка олигархија спроводи своје агенде, сада назване „друштвеним инвестицијама”, стварајући и финансирајући велику међународну мрежу невладиних организација звану „цивилно друштво”.

Споразум о миграцијама потиче из Њујоршке декларације о избеглицама и мигрантима. Споразум наводи: „Овај Глобални договор представља не-правно обавезујући, кооперативни оквир заснован на обавезама које су државе чланице усагласиле у Њујоршкој декларацији за избјеглице и мигранте.” Међународна организација за миграције (ИОМ), организација за праћење остваривања Споразума, такође наводи: „... Анекс II Њујоршке декларације покренуо је процес међувладиних консултација и преговора, који су кулминирали планираним усвајањем Глобалног договора за миграције на међувладиној конференцији о међународној миграцији 2018.”

[32](#)

Распрострањеност Њујоршке декларације, а тиме и Споразума УН о миграцијама, враћа нас на план Рокфелер фондације за управљање кризним ситуацијама у градовима широм света. План потиче од концепта под називом „100 Resilient Cities”, заснованог 2013. и финансираног од Рокфелер фондације. „Управља се као спонзорисани пројекат од стране Рокфелер филантропских саветника, уз подршку Брукингс института.”

[33](#)

„100 Resilient Cities” објашњава:

„Шефови држава и влада окупили су се прошле године на Генералној скупштини УН у Њујорку, у позадини растуће избегличке кризе у јужној Азији и дугогодишње на Блиском истоку и у Европи. Градски лидери из целог света такође су се састали како би разговарали о улози градова у пружању помоћи избеглицама. Ове дискусије омогућила су два главна догађаја. Брукингс институт, заједно са Међународним комитетом за спасавање и „100 отпорних градова” – које је покренула Рокфелер фондација – сазвала је радну групу на високом нивоу како би добила препоруке за најбоље деловање локалних заједница суочених са изазовима у вези са расељавањем. У исто време, Њујорк је одржао Глобални самит градоначелника о миграцији; циљ је био да се открије како градови превазилазе препреке у примени политика које промовишу, између осталог, интеграцију избеглица, заштиту њихових права и оснаживање.”

[34](#)

Међу „партнерима на платформи” „Отпорних градова” је Лига против клевете (ADL), стогодишња ционистичка организација која се бави и приватним истрагама. Зашто је „Отпорним градовима” потребно партнерство ADL-а? Значајно је, и предвидљиво: док су ZPD и други ционистички ентитети широм света најактивнији у супротстављању имиграционим ограничењима, као и у заговарању заштите „избеглица”, то се не односи на Израел, који није ни потписао Споразум.

[35](#)

Још један партнер „Отпорних градова” је Азијско друштво, које је такође формирала династија Рокфелер.

Други

партнер је Светска банка.

[36](#)

Већина извештаја „Блумберга” отворени:

„Глобални договор за сигурну, уредну и редовну миграцију добија подршку од глобалне пословне заједнице. Бројни лидери великих мултинационалних компанија данас су

подржали Глобални договор за сигурну, уредну и редовну миграцију (*Global Compact for Migration*). Они су

се окупили на другом годишњем

Bloomberg Global Business Forum-у

, где је било више од 70 шефова држава и делегација, и 200 водећих светских пословних лидера, да ојачају економски просперитет и сарађују на питањима трговине, глобализације, иновација и конкуренције.

На конференцији за новинаре са председницима Швајцарске и Мексика, Аланом Берсетом и Енрикеом Пенем Ниетом, чији су стални представници при Уједињеним нацијама водили преговоре, Мајкл Р. Блумберг, оснивач 'Bloomberg LP' и 'Bloomberg Philanthropies' и градоначелник Њујорка 2002–2013, најавио је први талас подршке Глобалном договору о миграцијама од стране светских пословних лидера. Ти први потписници су Џим Коултер и Џон Винкелрид (Co-CEOs TPG), Даун Фицпатрик (главни директор за инвестиције Сорос фондa за управљање), Џо Геби (суоснивач и главни управљач за производе 'Airbnb'), Дара Косоровшакси (CEO Ubera), Рик Лисер (извршни директор VCG), Хамди Улукаи (оснивач, председник и извршни директор компаније 'Chobani'), Џон Зимер (председник и суоснивач компаније 'Lift')."

[37](#)

„Блумберг” наставља недвосмисленом изјавом о сврси која стоји иза овакве реторике, иако још увијек задржава део те реторике у погледу „националног суверенитета” и „владавине права”:

„Свака нација има улогу у решавању ове кризе, а овај Споразум је осмишљен да их води. Он пружа оквир за то како међународна заједница може искористити економске користи од имиграције без жртвовања националног суверенитета или владавине права. Желим да се захвалим свим владиним и пословним лидерима који подржавају његову имплементацију.”

[38](#)

Председник Швајцарске Берсет, који је комбиновао каријеру финансијског саветника са каријером социјалдемократског политичара, у међусобном односу између капитала и социјализма, такође је нагласио економски мотив за миграцију: „Без стране радне снаге, многе наше индустрије не би функционисале као сада. Без обзира на потешкоће, миграције се морају посматрати као обогаћивање – економски и културно.”

[3](#)

[9](#)

<

(На енглеском објављено 24. децембра 2018. Превод и опрема: „Нација”. Сва права задржана)

Објављено: уторак, 12. март 2019, 22:59h

Напомене

[1 „What’s the U.N. global compact on migration?”, Reality Check Team, BBC News, https://www.bbc.com/news/world-46607015](https://www.bbc.com/news/world-46607015)

[2 Ibid.](#)

[3 Collette Devlin, „NZ votes for U.N. migration compact after legacy advice”, December 19, 2018, https://www.stuff.co.nz/national/politics/109486713/new-zealand-votes-for-un-migration-compact-after-legal-advice](https://www.stuff.co.nz/national/politics/109486713/new-zealand-votes-for-un-migration-compact-after-legal-advice)

4 „Universal Periodic Review 2019”, NZ Ministry of Foreign Affairs and Trade,
<https://www.mfat.govt.nz/en/peace-rights-and-security/human-rights/universal-periodic-review-2019/>

5 „U.N. Sanctions”, *ibid.*, <https://www.mfat.govt.nz/en/peace-rights-and-security/sanctions/>

6 „Global Compact for Migration, final draft”, Preamble (2), July 11, 2018;
https://refugeesmigrants.un.org/sites/default/files/180711_final_draft_0.pdf

7 Buhm Suk Baek, „Economic Sanctions Against Human Rights Violations”, (2008), 2.1.2. Humanitarian Intervention, Cornell Law School Inter-University Graduate Student Conference Papers, Paper 11; Cornell Law School Inter-University Graduate Student Conference Papers. Paper 11.

8 Buhm Suk Baek, *ibid.*, p. 19 (2.3)

9 Buhm Suk Baek, *ibid.*, p. 31 (3.2.3), Sanctions against the Federal Republic of Yugoslavia

10 Rambouillet Agreement, Article I (1), 1.

11 See: K. R. Bolton, *Babel Inc.* (London Black House Publishing, 2013), pp. 161-173.

12 „Israel Black Hole in Kosovo”, *Haaretz*, August 12, 2011;
<https://www.haaretz.com/1.5045281>

13 U.N. General Assembly, Resolution adopted by the General Assembly on 6 April 2017,
https://www.iom.int/sites/default/files/our_work/ODG/GCM/A-71_280-E.pdf

14 Global Compact for Migration, (7);
https://refugeesmigrants.un.org/sites/default/files/180711_final_draft_0.pdf

15 Ibid., (41), p. 32.

16 Ibid. (8) „Our Vision and Guiding Principles”.

17 Ibid., (10) „Common Understanding”.

18 G. Pascal Zachary, *The Global Me* (New South Wales: Allen & Unwin, 2000). On „creating the world consume”, see: Bolton, *Babel Inc.*, op. cit., pp. 117-119.

19 Global Compact for Migration, „National sovereignty”, (15).

20 Ibid., „Rule of law and due process”.

21 Ibid., „Human Rights”.

22 Ibid., p. 4 (15).

23 Ibid., „Objective 5: Enhance availability and flexibility of pathways for regular migration”, p. 11.

24 Ibid., „Objective 16: Empower migrants and societies to realize full inclusion and social cohesion”, p. 23.

25 Ibid., „Objective 17 (33): Eliminate all forms of discrimination and promote evidence-based public discourse to shape perceptions of migration”, p. 24.

26 Ibid.

27 Ibid., 17. 33 (c), p. 24.

28 Ibid., (f).

29 Ibid., (g), p. 25.

30 See: K. R. Bolton, „Megabucks for Black Lives Matter”,
<https://www.kerrybolton.com/megabucks-for-black-lives-matter/>

31 Global Compact for Migration, „Implementation”, (43), p. 32.

32 „U.N. Migration”, U.N. International Organisation for Migration,
<https://www.iom.int/global-compact-migration>

33 „About Us”, Resilient Cities, managed as a sponsored project by Rockefeller Philanthropy Advisors.

34 „Engaging City Leaders in the Global Compact Process: Recommendations for Action”, *Re*

[siliant Cities](#)

, October 19, 2017;

<http://www.100resilientcities.org/engaging-city-leaders-global-compact-process-recommendations-action/>

35 „Netanyahu: Israel won't sign global migration pact, must protect its border”, [The Times of Israel](#)

1

November 20, 2018;

<https://www.timesofisrael.com/israel-wont-sign-global-migration-pact-netanyahu-announces/>

36 „Our Partners”, Resilient Cities, <http://www.100resilientcities.org/partners/>

37 „Renowned Business Leaders Welcome Landmark Agreement on International Migration”, Bloomberg Global Business Forum, Bloomberg Press Release, September 26, 2018;

<https://gbf.bloomberg.org/news/renowned-business-leaders-welcome-landmark-agreement-international-migration/>

[38 Ibid.](#)

[39 Ibid.](#)